

השב"צ פולחן בשיגור גולגולת פולחן באינטרנט, ומאפי"ל
באגף ישיבה קדיש משלה, באגף "ישיבה" ובפייסבוק.

שב"צ

לומדים תורה ובכ"ז

שבת בצהריים
תזריע-מצורע | 404
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידיכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לשת... תגובה ליומן חשב"צ טעבר (ונשלה מהסמרטפון של י')

לפעמים מישהו מאיר נקודה בחיים, ורק אז אתה שם לב כמה הדברים הללו נוגעים בך יום יום. קראתי את הסיפור משבוע שעבר בשבת בצהריים... זה נגע בי, וזה עדיין נוגע בי. גם אני חלק מהאנשים שמבלים חלק נרחב מיומם עם הסמרטפון... וגם אם זה באמת לעבודה, לשיחות, סמסים וואצאפים ומיילים.. יש בנו סוג מסוים של תלות. אנחנו מפתחים הרגלים מיותרים ומבזבזים המון זמן סביב הפלאפון. אז אפשר לומר שמחקתי כמה אפליקציות באותו מוצ"ש, כמה משחקים וחדשות... זה לא רק העניין של למחוק, זה הרעיון שחדר לתוכי שהדבר הזה הוא כלי, וצריך לשים לו גבולות. ובע"ה שנזכה להשתמש בכלים הנכונים... אמון.

כך מתחיל חייל/ טוראי אליטע

זהו, אחרי המון זמן של ציפיה, סוף סוף התגייסתי. הגענו כל הביינישים, קיבלנו מדים. זהו, אנחנו עכשיו חיילים, כמו שתמיד חלמנו. אבל אז הגיעו המפקדים, והתחילו לצעוק עלינו. וואי, איזה צעקות... מתחילים להרגיש את תחושת החייל הכבול. וזה עוד רק ההתחלה... עכשיו אנחנו בדרך לבסיס. אבל נראה לי שאני הולך ליהנות מהצבא. אעדכן...

מה יש לך אפשר? www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש:התפללתם ערבית במניין מוקדם ולא חיכו שם לצאת הכוכבים כדי לספור את העומר. התפללו וספרו. צריך להשלים ספירת העומר אחר כך?

אז מה עושים? מהלכות ספירת העומר - א':

לדעת רוב הראשונים, לאחר חורבן בית המקדש, שאין קרבן העומר, ספירת העומר מדרבנן. לרמב"ם, יום הבאת העומר הוא יום תחילת הספירה, אך גם כיום היא מדאורייתא. הנפקא מינה (ההשלכה) היא במקרים של ספק, כגון ספירה בין השקיעה לצאת הכוכבים, שאז ספק אם כבר לילה או עדיין יום. השו"ע פסק מעיקר הדין שאם אדם ספר אז, יצא, כי הספירה מדרבנן, והאחרונים כתבו שטוב לחזור ולספור שוב ללא ברכה אחרי צאת הכוכבים. נשים פטורות מהספירה כיוון שזו מצוות עשה שהזמן גרמה (ולפי הבן איש חי, לפי הסוד נשים לא סופרות). גם לאשכנזיות המברכות על מצוות עשה שהז"ג, כתב המשנה ברורה שלא יברכו, כיוון לא מתפללות בבית הכנסת ויש חשש שישכחו לספור חלק מהימים. הפניני הלכה כתב שאשה שמתפללת ערבית קבוע או שבני ביתה מזכירים לה, יכולה לספור בברכה.

לשמור ולעשות

אדוד ושרה חדאד -
מזל טוב ארזל פולחן צדוק!
שבח"פ יפיה בריא, שמח, אגון, צדוק ומחוד
ושלח הטוב שבו יגלה בעזרה!

ארזל ישראל ופייסי הכנסן וזל המשפחה המורחג -
מזל טוב ארזל פולחן נחמן!
שבח"פ יזל אגפאג יפיה אור מאיר
השמח עם ישראל כולו!

חיוננו לז"ז יציאת מצרים בסלולרי

סבא פצ"ה, ואני גחאגי אגאבט. וימיים בוי פאלאפון. פגאבטאל לא פיגה קרה. מאוד לא קרה. חל הרזח פראשון קפצה אר פמחשבה פמאיימג: "ומה יפיה אם יצטרכו אלג דחוי?"
ולא רק פמחשבה פזל חשגה אג פהחלטה קשה. אני רוצה אפיה בקשר, אני גם לא רוצה ארקולג חל אנשים שמחפשים אולי רק בעלל שחזן שלי. ובו כי זה, יש בפאלאפון דברים שלא הכי באי אפיה וימיים פאחדיפה... אם פיה אי וואצאפ, פיה אי חזד יוגר קשה. פרצון פפה, אפיה גמיה גמיה מחדכן בשטויה פאחזונג שפחלה מישהו שאין אז מה אשגא כרזל, מקשה חזד יוגר אצגא אהופל מפסאורי. ברוך פי שאין אי אג זה, טוב ומוטב. אלו חזדיין קשה אי אפחילי אנו וימיים מידידו הטוב לו האדם. כאילו שאין אי כל שבח יום אלל פאלאפון.
"מה כבר יקרפה?", "ישל אגלי יואב, כשליגפטי אגלי כפאלאפון) כזל פסיפור, "נזיד אג זה ככה: מגי בפלם פאחזונה פיו צרכים אלג דחוי". "לא זכורי", פודגי, ואחרי מספר נסיונא חיוננו ממחמקי פלכחה מצאגי שפלם נאבד אי הפאלאפון כשהוא פיה במצב שקט, וכשמצאגי אגלי, פיו אי ד שיחול שלא נחלו 8- פודחלג. שילא חניס שלי. חזד פיה.

"זה פיה משל דחוי? מה זה פיה?" הוא שאל, "וחי" מזה, כמה זה כבר קורה?" יאל קורה פרה, אלו יש אג החשש, חניגי. "אז בעלל החשש פפה, אגה מאבד סגם אג פפזמנא אפגאחרי", הוא אמר.
הוא סייג אג פשיחה, ואני חשבגי שבאמת מה כבר יכז אפיה? מה כבר אאבד? וזם אם אאבד, חזדי? אאבד משל מאשר אאבד אג פהופל. חשבגי אסמס או אג זה, אלו פריטיגי. מוגר אי גם אהשוב דברים אבד. שוב ושוב מחשבג גם אם חלשים אג זה, איך בדיוק? אפלאיר אג פפאלאפון עם מישהו, שיחזי אי אם יש דברים חשואים? אג אמלשפה מספר שאפשר אפשיג אגלי? אפסגכ בפאלאפון פלם פיה? כל חלגייה?
כל מחשבה כזו פרויקה אג פרויחן מפמציאלג חשבגי ארזג מפרחיון. אמה אי כל זה? פרה יוגר פשול אפיה נרמזי, כמו כואם. אלו איפשהו קרא אי קול קטן. ניסיגי אפחלם, אלו הוא המשיך אלחול.
זה מדפיה: כזל וימיים בוי פאלאפון, וככה גסבוכל! יש אי גסביקי! יש פה משל גרפם אגלי חזוק. אני לא מסחלז בחזדי! אני אמצא אלזי גרזוצים, ואלוביש אג פאמא פזגאג באוזי אפפולג אלו מאחורי המסכג, פיו גיישייר אוי מבט. השפלי חניני מוזה. רציגי, אלו לא פחזגי.

שב"צ שלום, שמריהו.

בבאבא אקראאן

מעניין שהברכה הכלכלית מתייחסת לזמן. אין "ברכת הגשמים" או "ברכת האדמה". יש "ברכת השנים".

נכון. השפע מתחלק לפי הזמן. בכל שנה נקבע כמה גשם ירד, למשל. הגמרא אומרת שיכול להיות שלאחר שנקבע שיהיה הרבה גשם, בני האדם התנהגו בצורה כזו שמגיע להם פחות, אבל נקבע כבר שהשנה תהיה משופעת בגשם. מה ה' עושה אז?

מעביר לשנה הבאה:

השנה תקבל כל מה שנקבע לה, אבל הגשם יכול להגיע למקומות שבהם הוא לא יועיל, כגון לשטחים שוממים. כך גם הפוך, שנה שבתחילתה נקבע שתקבל מעט גשם, ובני האדם שיפרו את מעשיהם אחר כך, תקבל את המעט הזה בצורה יעילה וממוקסמת.

מעניין השילוב הזה, הכמות נקבעת מראש, והאיכות - בהתאם למצב הנוכחי.

כן. ככה גם בכל דבר בחיים. נקודת היעד קבועה מראש, ואת הדרך אנו סוללים לפי הבחירות שלנו (אמנם גם היעד נקבע לעתים בשקלול הבחירות שלנו עד עתה).

מה הכוונה שהיעד קבוע והדרך משתנה?

אדם יקבל מה שמגיע לו, לא טיפה פחות ולא טיפה יותר. השאלה איך הוא יפעל כדי להשיג את זה: בדרכים ישרות או שלא, בלחץ או באמונה וכן הלאה. אני יכול להגיד לך שכל הנאה פסולה שהיצר מביא לאדם היתה מגיעה לו בכל מקרה, רק שכעת היא הגיעה בתיווך היצר בניגוד לרצון ה', עם תופעות הלוואי של זה.

הדבר מתבטא גם בהבדל שיש בברכה הזו בין עונות השנה. לפי נוסח האשכנזים זה מחודד מאוד: בקיץ אומרים "ותן ברכה על פני האדמה", ובחורף: "ותן טל ומטר לברכה" - הברכה של כל השנה והמטר, ובחלק מהזמן בלי גשם.

מהי הברכה הזו?

שמה שיגדל, יגדל טוב, באיכות גבוהה ובכמות מרובה. כל דבר לפי עניינו. גם פרנסה שאינה יבול חקלאי צריכה ברכה. לפעמים יש משכורת גבוהה אבל עדיין קשה לגמור את החודש, ומנגד - יש אנשים עם משכורת לא גבוהה שמסתדרים לא רע. הפרנסה אותה פרנסה, אבל הברכה שבה יכולה להשתנות, ועל כך אנו מתפללים. בחורף יש השפעה ישירה משמים שגורמת לברכה הזו להופיע. הגשם מגדל את היבול. בקיץ הברכה יותר סמויה מהעין, אבל היא עדיין מוזרמת. היא מתבטאת בטל שלא נעצר לעולם. בכל מצב שיהיה ה' משפיע לנו טובה.

ואנחנו בחרים איך לקבל אותה.

קורא קבוע

תיקון כללי
הפנמה, תיקון, אחריות ותפילה. ארבע תשובות לבעיית הצרעת

בפרשה התורה מצוה על המצורע לצאת מהמחנה, להתנהג כאבל ולהכריז לאחרים: "טמא! טמא!"

היציאה מהמחנה מובנת. אדם שטימא את עצמו בהתנהגותו, צריך לצאת כדי לא לטמא את סביבתו, וכדי להפנים שמי שלא יודע כיצד מתנהגים בחברה, לא זכאי לחברה. כך, כשהוא יחזור, הוא יחזור קצת אחר.

גם האבלות הגיונית. כשאדם מקבל עונש, עליו להפנים שמצבו לא טוב, להתחרט ולהצטער על מה שקרה. לפעמים, גם במעשים פיזיים.

אבל למה המצורע צריך להכריז את מומו בקול? זה לא נעים לספר לכל מי שעובר לידך: "אתה יודע? אני טמא! אב הטומאה!" הקושי מתחדד על רקע העובדה שהתורה מאוד מקפידה על כבוד הבריות, ובכל זאת ציוותה על המצורע לעשות זאת.

מה התועלת בהכרזה זו?

נציע שני הסברים: לפעמים, גם כשאדם יודע שהוא לא התנהג בסדר, יש בתוכו מנגנון הדחקה פנימי שנועד לשמור על התחושה הטובה שלו. שלא יחוש אשם. מנגנון זה טוען ש"לא עשיתי שום דבר רע, אני בסדר גמור".

המנגנון הזה מונע מהאדם לתקן את מעשיו ולהיות באמת בסדר גמור. כנגד זה באה האמירה בפה של המצורע, ומחלחלת לתוכו שהוא עשה דבר לא טוב. הוא מודה באשמה, וזה הצעד הראשון בדרך לתיקון.

אבל לא רק הכרה בבעיה יש כאן. ההכרזה היא גם חלק מהתיקון. מה גורם לאדם לספר לשון הרע? לרוב - תועלת חברתית מסויימת, כבוד ואם אדם מלכלך על כולם, הוא נתפס כאילו הוא נקי. אם הוא ירד על מישהו שיצא טיפש, הוא צריך להיות חכם. לא הגיוני שטיפש ילגלג על מישהו אחר טיפש.

האמירה של המצורע מפחיתה קצת מכבודו, ובכך הוא מתקן את חטאו. הכבוד המדומה מתגלה כקלון. כמו כן, כשהמצורע מכריז בעצמו על תוצאות חטאו, זה יכול לעזור להם ללמוד מכך ולהיזהר מלהגיע למצב זה. גם בהמעטת החטא יש תיקון. אחד מהנספחים לתשובה הוא העזרה לאחרים להימנע מלחטוא.

הגמרא מוסיפה שני טעמים להכרזה: אנשים שלא יודעים שהמצורע טמא, עלולים לגשת ולהיטמא ממנו. על המצורע להזהיר אותם, שלא ייטמאו. הוא פגע באחרים, וכעת הוא לוקח אחריות לדאוג שלא ייפגעו ממנו בטעות.

עוד טעם כותבת הגמרא: כשאחרים יידעו שהמצורע טמא הם יתפללו עליו. נכון שהוא פגע באחרים, אבל הוא שב מחטאו ויש לעזור לו. ייתכן גם שתפילת האחרים עליו במצוקתו תעזור לו להתייחס אחר כך טוב יותר לבני אדם.

שעת סיפור

הרב מרדכי אליהו זצ"ל היה נוהג לתת לזוגות עצה: אם יש ביניהם ויכוח שהם לא מצליחים לפתור, שיסכימו על אדם שלישי שיכריע ויכוחים כאלה.

סיפר הרב שמואל זעפרני שליט"א, משמשו של הרב, שפעם הוא ישב עם הרב אליהו בחדרו של הרב, והרב אמר לו לקרוא לרבנית. הרב זעפרני קרא לרבנית, והרב אליהו שאל אותו שאלה בנושא לא כל כך עקרוני. הרב זעפרני ענה מה נכון לדעתו. כששמעה הרבנית אליהו את התשובה, קמה ואמרה: "רואה? אני צדקתי". הרב אליהו אמר לרב זעפרני: "מה אתה חושב, אני אומר את העצה הזאת רק לזוגות אחרים? גם אני משתמש בעצה הזאת". והוסיף לו בלחש: "אבל לא תמיד היא צודקת. לפעמים גם אני צודק..."

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ ר' חיים בן ר' פרג' כלפון ז"ל
לפקידת ישועה לכל עם ישראל. בכלל ובפרט

התדמית היא איך שמדמינים אותנו. האישיות היא מי שאנחנו באמת.

מוצאי שב"צ

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיטור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabat.022.co.il